

— Робѣнѣ! Царь-атъ, тейко ми, не ти е
далъ майчинъ власть връзъ мене!

— Чи пакъ защо мя толко-зи навдигашъ
и мя наричашъ Българка? Азъ не съмъ Блъ-
гарка, не съмъ робѣня, а се ще слушамъ ца-
ревъ-тж заповѣдь. Та кой знае къде е сега
царь-атъ? Той прѣдаде комису и царство-то
си и дом-атъ си. Ще идж при него да му оба-
дѣж, че ты мя пѣдишь! Ато да чякамъ управъ
отъ царь-атъ, богъ знае, ще ли ѣж дочякамъ,
или нѣ!

— Люта Арменко! извъка Райна, и поглѣ-
днѣж наплашено на идосанъ-тж бабѣж.

